

Efter skolen

Nu var de syv års skoletid overstået. Jeg var blevet konfirmeret og havde været på efterskole – hvad så?

Dengang var det næsten altid sådan, at når man var født og opvokset på en gård, skulle man også ud at tjene på en gård. Den 1. maj 1956 kom jeg derfor ud at tjene på en gård i Biskorup ved Seden, som ligger på Odense–Kerteminde-landevejen.

Jeg arbejdede ca et halvt år på gården. Det var en gård med mange køer, og de havde en fodermester, så hver anden weekend skulle jeg passe køerne. Dengang spillede jeg fodbold, så hver anden weekend kunne jeg ikke deltage – ikke særlig rart.

Selv om jeg havde det godt hos Ingeborg og Aksel, fandt jeg ud af, at landmand skulle jeg i hvert fald ikke være.

Præliminærskolen

Fra jeg var helt lille, havde jeg gerne villet ud at se verden, blandt andet ved at sejle på store skibe. Når vi var i Faaborg eller Odense, var det altid havnen, der interesserede mig – især de store skibe.

Jeg ville være styrmand på sådan et skib. Det var målet.

Desværre viste det sig, at jeg ikke kunne få mit ønske opfyldt. Jeg var farveblind. Hvad så? Skulle jeg gå maskinvejen? Pludselig opdagede jeg, at jeg kunne blive telegrafist.

Men hvordan blev man telegrafist? Det viste sig, at man som minimum skulle have en realeksamen for at komme på telegrafistskolen. Jeg var jo gået ud af 7. klasse, og det var ikke nok. Dengang var der dog mulighed for at tage et præliminærkursus på to år. Præliminæreksamen svarede til en realeksamen.

Jeg gik på Ringe Præliminærskole fra august 1957 til juni 1959. Det var to hårde år, men jeg fik eksamenen.

Navigationsskolen i Svendborg

Nu var jeg så klar til at komme på Navigationsskolen i Svendborg. Der var dog lige et problem: holdet var overtegnet. Jeg husker, at jeg var meget langt nede. Det var jo det, jeg drømte om.

Navigationsskolen på Gråesvej

Jeg fortalte naturligvis mor og far om det. En dag kom far og sagde:

„Jeg tror, du bliver optaget på telegrafistholdet.“

Far havde på en eller anden måde talt med skolens bestyrer, Bent Jørgensen – en lærer, der var utrolig afholdt af alle. Hvordan far og Bent Jørgensen fik mig optaget, ved jeg ikke. Men mange år senere, da jeg besøgte Bent Jørgensens gravsted på Bregninge Kirkegård, opdagede jeg, at Bent Jørgensen og far var født samme dag, den 18. februar 1911. Mærkeligt. Jeg har tit tænkt på, hvorfor far altid talte så positivt om Bent Jørgensen. Jeg skal også nævne, at jeg selv fik et særdeles godt forhold til ham.

Det første halve år på skolen cyklede jeg til Højrup Station, tog toget til Svendborg med skift i Ringe og cyklede hjem igen. Afgang omkring kl. 6.30 og hjemme igen omkring kl. 17.30.

Det sidste halve år, fra januar til juni, fik jeg et værelse i Svendborg.

Ud over morsetegn (lytning og sending) var der meget, der skulle læres, blandt andet radioteknik, som var meget omfattende. Vi begyndte 14 i klassen, og jeg mener kun, at vi var 7, der bestod eksamen.

På skolen var der et fodboldhold, som jeg spillede på. Vi spillede mod lokale klubber, og én gang om året var der turnering mod de øvrige navigationsskoler.

Mødet med rederiet A.P. Møller

Jeg husker tydeligt den sidste eksamensdag, jeg var oppe i mundtlig radioteknik. Da jeg kom ud fra eksamenslokalet med et stort smil, blev jeg mødt af en lille, fint klædt herre, som sagde:

„Tillykke med eksamen, hr. Ærenlund. Ønsker De at blive ansat i Rederiet A.P. Møller?“

Hans navn var H.K. Larssen, personalechef. Han sagde også: „Skal De låne penge?“

Jeg sagde selvfølgelig ja til ansættelsen. Senere har jeg fået fortalt, at han altid mødte op på landets navigationsskoler på sidste eksamensdag for at ansætte styrmænd og telegrafister. Rederierne manglede altid folk på dette tidspunkt.

Jeg ringede straks til mor og far og fortalte, at jeg havde bestået eksamen og allerede fået hyre hos A.P. Møller. Et par dage senere lå der et brev, hvor jeg blev bedt om at møde på rederiets kontor, Kongens Nytorv 8 i København, mandag den 4. juli 1960.

Jeg opholdt mig en uge på kontoret i København, og her fik jeg indblik i rederiets organisation og blev sat ind i hyreregnskabet. Jeg var også på Kildeskattekontoret på Landgreven for at blive orienteret om kildeskatteordningen. Til søs var kildeskate allerede blevet indført i 1959.

I ugens løb nåede jeg desuden både forbi skrædderen og fotografen – telegrafisten skulle have ny uniform. Rederiets yngste telegrafist. Det ses tydeligt.

Rejsen fra København til Swansea

I løbet af ugen fik jeg at vide, at jeg skulle påmønstre tankbåden *Alva Mærsk* den 11. juli. Skibet ville om mandagen ligge i Swansea i England. Rejsen skulle foregå med bus fra Københavns Hovedbanegård den 10. juli.

Mor tog toget til København for at sige farvel.

Da jeg mødte op på Hovedbanegården, viste det sig, at vi også skulle have 12–14 besætningsmedlemmer med til *Aksel Mærsk*, som lå i Hamborg. Bussen kørte derfor via Fyn og Odense for at samle flere op. Busselskabet hed i øvrigt Gundoff.

Det vidste jeg ikke på forhånd, så mor og far kunne i stedet have taget til Odense for at sige farvel.

Vi kørte via Hamborg og videre til Hoek van Holland, hvor 14–16 besætningsmedlemmer skulle med færgen til Harwich. Buschaufføren fandt ud af, at

jeg var den eneste officer blandt dem, og gav mig en del penge. Det blev min opgave at sørge for, at de havde det godt på turen.

Det var en særdeles vanskelig opgave. Det var garvede søfolk, som både skulle have noget at spise – og ikke mindst noget at skylle det ned med. Jeg var kun 18 år og skulle holde styr på både penge og en besætning, der var betydeligt ældre end mig. Overfarten husker jeg som særdeles udfordrende.

I Harwich holdt der en bus klar med en meget venlig og hjælpsom chauffør, som hurtigt forstod mine vanskeligheder. Nogle ville ikke gå fra borde, andre kunne knap stå på benene, men til sidst fik vi alle med bussen mod Swansea. Turen tog omkring 10 timer, og vi ankom tidligt om morgenen.

I Swansea lå *Alva Mærsk* ude på reden, klar til afgang. Vi blev sejlet ud i små både. Da tankbåden var tom, var der omkring 10 meter fra vandlinjen op til dækket. Kufferterne blev hejst op, men vi måtte selv kravle lodret op ad en løst hængende lejder langs skibssiden. Det havde jeg aldrig prøvet før – og det var en oplevelse, jeg godt kunne have været foruden.